

Han sad en Stund og stirrede ud i Luften, mens et Navn svævede paa hans Læber Hansines.

Hvorfor kom han altid til at tænke netop paa hende, naar han var mest bedrøvet eller mest glad? Var det, fordi han anede, at hos hende var Tryghed, hos hende var der Fred og livsalig Hvile for den, der kunde bryde Vejen til hendes Hjærte? . . .

Han rev sig heftigt ud af sine Tanker. Hvortil disse Drømme? Han var og blev dog en fremmed her — en Flygtning, forstødt af sit eget Samfund, udelukket af den hele Menneskehed!

Han rejste sig op. Et Øjeblik stod han og saa' med et fortvivlet Blik ned over Fjorden, der nu laa indhyllet i hvide, klare Taager. Saa fortsatte han langsomt sin Gang.

Men han kunde ikke slippe Tanken paa Hansine. Det var, som om al hans Uro, Nedertrykthed og Angst til sidst samlede sig i dette ene Spørgsmaal: Hvorfor flyr hun mig? Hvormed støder jeg hende bort? Det syntes ham mere og mere, at Svaret herpaa indeholdt et Varsel for hele hans Fremtid, at han med denne Uvished umuligt kunde begynde nogen Kamp. Hvorledes skulde han i Morgen kunne træde op for Provsten og